

Het is vrij duidelijk waar de overheid met het onderwijs naartoe wil. Ze wil dat scholen een actief en creatief beleid voeren ten aanzien van hun kernopdracht, met name talentontwikkeling van alle leerlingen op hoog niveau, maar evenzeer ten aanzien van een opvoedende opdracht. Het voeren van dergelijk beleid appelleert aan leraren die zowel vakdeskundig zijn als plaatsvervangende ouder. De onderwijsminister appelleert daarbij wel eens aan het beeld 'de goede leraar' die zoveel meer doet dan lesgeven, de leraar die eer met zoveel toewijding altijd is voor alle kinderen.

Dat is een betekenisvol beeld dat we kunnen onderschrijven. Maar dat beeld oproepen zonder tegelijkertijd expliciet te wijzen op de sterk gewijzigde context, getuigt niet van intellectuele eerlijkheid. De leraar van nu werkt in een samenleving waarin zich allerhande ontwikkelingen in een steeds sneller tempo voltrekken. De school moet beantwoorden aan veel en dikwijls sterk uiteenlopende verwachtingen. School en leraren moeten die gewijzigde opdracht durven aangaan, maar ook kunnen aangaan. Dat wil zeggen dat ze daarvoor de nodige omkadering en middelen krijgt, zodat de werkomstandigheden goed zijn om een goede leraar te kunnen zijn.

In de gisteren besproken en goedgekeurde prioriteiten en accenten hebben we dat aan bod gebracht. Die krachtlijnen en prioriteiten zijn onze bakens die richting willen geven aan het toekomstig onderwijsbeleid. Maar er is ook een onmiddellijke actualiteit van vandaag en morgen. Daarom leggen we dit congres een actualiteitsresolutie voor met eisen en prioriteiten voor nu.

De resoluties doen in generlei afbreuk aan de krachtlijnen en prioriteiten, maar benadrukken aspecten die momenteel sterk leven. Wanneer we in een volgende fase keuzes zullen moeten maken, dan komt het de bestuursinstanties en in laatste instantie de COV-Raad toe op basis van een democratisch proces te beslissen over de prioriteiten.